

การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษและความพึงพอใจ  
ของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
โดยวิธีการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียงกับวิธีการสอนแบบฟัง – พูด  
**A Comparison of the English Pronunciation Achievement of the Academic Support  
Officers of Chulalongkorn University Taught by the Minimal Pair Approach and  
the Audio – Lingual Method**

นายชินภัทรม์ ลีจิโรภาส  
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

### บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผล  
การเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษและเพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้าน  
การอ่านออกเสียง ของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยวิธีการสอนแบบใช้คู่  
เทียบเสียงกับวิธีการสอนแบบฟัง – พูด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ คณะรัฐศาสตร์  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 48 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง จำนวน 24  
คน และกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบฟัง – พูด จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย  
(Simple Random Sampling) ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองสอน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 16  
ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อใช้สำหรับประกอบการทดลองสอน 2 วิธี,  
แบบทดสอบวัดความสามารถและประเมินผลการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบ  
ประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ *t*-test  
แบบ Independent Samples

ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง มีผลการเรียนรู้ด้านการอ่านออก  
เสียงภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าผู้เรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบฟัง – พูด  
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

### คำสำคัญ

การสอนภาษาอังกฤษแบบใช้คู่เทียบเสียง; การสอนภาษาอังกฤษตามแนวภาษาศาสตร์; ผลการ  
เรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ; การสอนภาษาตามแนวสื่อสาร; ความพึงพอใจ

## ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญและมีบทบาทต่อชีวิตประจำวันทั้งในด้านการสื่อสาร ศิลปวัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนวงการการศึกษาและงานด้านวิชาการ ในประเทศไทย แม้ว่าภาษาอังกฤษจะมีบทบาทดังกล่าวมาช้านาน หากแต่ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน และผู้ที่สำเร็จการศึกษาแล้วยังไม่ดีเท่าที่ควรหรือไม่เป็นไปตามมาตรฐาน ความคาดหวัง และตัวชี้วัดทาง วิชาการ ส่งผลต่อภาพรวมของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะทางด้าน การออกเสียง โดยกลุ่มวัยผู้ใหญ่หรือวัยทำงานจำนวนมากยังคงประสบปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษ ในที่นี้คือ พูดหรือออกเสียงได้เพียงเล็กน้อย ไม่กล้าพูดหรือออกเสียงตามมาตรฐาน และไม่รู้จะพูดหรือออก เสียงให้ถูกต้องได้อย่างไร ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนมีสาเหตุมาจากการขาดทักษะการฝึกพูดและออกเสียง ภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ปัญหาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงวิธีการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในช่วงที่ผ่านมา ได้อย่างชัดเจน

เมื่อพิจารณาถึงมูลเหตุและประเด็นปัญหาในวิธีการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าว ซึ่งส่งผลกระทบ มายังวัยผู้ใหญ่หรือวัยทำงานแล้ว ทำให้เกิดแนวคิดและมุมมองที่สะท้อนกลับว่าอาจเกิดจากสาเหตุสำคัญ หลายประการ ดังนี้

ประการที่หนึ่ง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา มุ่งเน้นการสอน ภาษาอังกฤษแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar-translation method) ตลอดจนสอนแบบให้ท่องจำคำศัพท์ เป็นหลัก ทำให้ทักษะการสื่อสารไม่เกิดวงจรของการพัฒนา เนื่องจากการสอนเน้นการสอนทักษะการอ่าน และเขียนให้ถูกต้องตาม โครงสร้างมากกว่าการสอนทักษะการผลิตภาษา (Productive language skill) อันได้แก่ ทักษะการพูดหรือการออกเสียง ซึ่งการสอนภาษาอังกฤษแบบไวยากรณ์และแปลนี้มีข้อจำกัด คือ ไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหรือได้พัฒนาทักษะด้านการพูดและฟัง (ลลิตา ภูทอง, 2552, น. 8) ดังนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่ผ่านมาก็ไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง หรือไม่เข้าใจวิธีการออกเสียงที่ ถูกต้องตามมาตรฐานของภาษา

ประการที่สอง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นการจัดการเรียนการสอนแบบ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะการ ใช้ภาษาเพียงแคในห้องเรียนเท่านั้น ตลอดจนโอกาสในการสื่อสารกับเจ้าของภาษามีน้อยหรือไม่มีโอกาสได้ สื่อสารกับเจ้าของภาษา

ประการที่สาม ความสามารถและสมรรถนะของผู้สอนภาษาอังกฤษยังไม่เพียงพอในการที่จะสอน การออกเสียงภาษาอังกฤษได้ อันเนื่องมาจากขาดการฝึกให้สอนแบบใช้ภาษาศาสตร์ประยุกต์ในการสอน ทั้งในเรื่องของลักษณะทางเสียง (Phonetics) ระบบของเสียง (Phonology) ตลอดจนกระบวนการและกฎการ เปลี่ยนแปลงทางเสียง (Phonological Processes and Rules) เป็นต้น

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น แม้ว่าจะมีการจัดการเรียนการสอนด้าน การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษควบคู่กับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ มาเป็นเวลานาน หากแต่พบว่า การอ่านออก

เสียงของผู้เรียนจากในช่วงวัยเรียนจนเปลี่ยนผ่านมายังวัยทำงานหรือวัยผู้ใหญ่ก็ยังคงพบกลุ่มคนที่ยังไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ตรงตามหลักการอ่านออกเสียงและมาตรฐานทางภาษาศาสตร์ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่การสอนตามแนวภาษาศาสตร์อื่นได้แก่ การสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง (Minimal Pairs Approach) และการสอนแบบฟัง – พูด (Audio – Lingual Method) มีส่วนส่งเสริมสนับสนุนและสามารถลดข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงบางประการของผู้เรียนในทุกช่วงวัยได้ ทั้งนี้ โดยผ่านกระบวนการผลิตภาษา (Language productivity) การรับรู้ภาษา (Language acquisition) และการใช้ภาษาผ่านโครงสร้างทางสังคม (Language through social matter) ผู้วิจัยจึงให้ความสนใจในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทของการอ่านออกเสียง ซึ่งนับว่าเป็นทักษะสำคัญประการหนึ่งของการสื่อสาร การออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องและชัดเจน เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้การสอนภาษาตามแนวสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ประสบผลสำเร็จและช่วยส่งเสริมสนับสนุนศักยภาพของผู้เรียนให้มีความเชื่อมั่นในการสนทนากับเจ้าของภาษาได้อีกทางหนึ่ง

## วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของบุคลากรสายสนับสนุน วิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยวิธีการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียงกับวิธีการสอนแบบฟัง – พูด
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียงกับวิธีการสอนแบบฟัง – พูด

## ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 60 คน ซึ่งมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน โดยพิจารณาจากผลการทดสอบภาษาอังกฤษของสำนักงานในรอบปีที่ผ่านมา และจากคะแนนทดสอบความรู้ทางภาษาอังกฤษจากการคัดเลือกเข้าปฏิบัติงาน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 48 คน จาก 2 สังกัด คือ ฝ่ายวิชาการ และฝ่ายบริหาร ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับสลาก (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.44) กำหนดเป็นกลุ่มทดลอง ดังนี้
  - 1.1 กลุ่มที่ 1 ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง (Minimal Pair Approach) จำนวน 24 คน

1.2 กลุ่มที่ 2 ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบฟัง – พูด (Audio-Lingual Method) จำนวน 24 คน

### ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง และวิธีการสอนแบบฟัง – พูด

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการเรียนรู้ในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้คู่เทียบเสียง และวิธีการสอนแบบฟัง – พูด

### เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาวิชาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบใช้คู่เทียบเสียง และการสอนแบบฟัง – พูด เป็นการสอนทักษะการอ่านออกเสียงตามแนวภาษาศาสตร์โดยเน้นการฝึกออกเสียงจากหน่วยเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย (สันทนา สุชาดารัตน์, 2557, น.99 – 109) ประกอบด้วย

1. หน่วยเสียง /f/, /v/
2. หน่วยเสียง /θ/, /ð/
3. หน่วยเสียง /č/, /j/
4. หน่วยเสียง /s/, /z/

### ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัยและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมงสำหรับกิจกรรมการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง จำนวน 8 ชั่วโมง ต่อ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน และกิจกรรมการสอนแบบฟัง – พูด จำนวน 8 ชั่วโมง ต่อ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน โดยดำเนินการทดลองสอนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559

### เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง (Minimal Pair Approach) จำนวน 4 แผน รวม 8 ชั่วโมง
2. แผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการสอนแบบฟัง – พูด (Audio – Lingual Method) จำนวน 4 แผน รวม 8 ชั่วโมง
3. แบบทดสอบวัดความสามารถและประเมินผลการเรียนรู้ ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
4. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

## การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

### 1. แผนการจัดการเรียนรู้

1.1 สร้างแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบใช้คู่เทียบเสียง และแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงแบบฟัง – พูด ที่สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของกรมวิชาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น. 9 – 12) และวิธีการสอนที่ทำวิจัย โดยการยึดเนื้อหา จุดประสงค์ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง การวัดและประเมินผล และแนวทางในการจัดกิจกรรม ทั้งนี้ความแตกต่างของกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 2 วิธีคือ การสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง ในขั้นสอน และขั้นสรุปนั้น ผู้เรียนจะสามารถเชื่อมโยงระบบของเสียงได้ดีกว่าวิธีการสอนแบบฟัง – พูด ซึ่งผู้เรียนจะได้รับการฝึกออกเสียงตามเท่านั้น

1.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความสอดคล้อง ความครอบคลุมของรูปแบบ เนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ หลักการและแนวคิด แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.3 แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ โดยปรับความถูกต้องของแผนและการใช้ภาษาที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับวิธีการจัดการเรียนรู้ ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Item Objective Congruence) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

### 2. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้

2.1 สร้างแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ครบตามแผน ซึ่งเป็นข้อสอบชุดเดียว

2.2 แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ จำนวน 40 ข้อ ซึ่งเป็นข้อสอบแบบอ่านออกเสียงถูกต้องคะแนน และอ่านออกเสียงผิดไม่ได้คะแนน

2.2 นำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Item Objective Congruence) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

2.4 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว จำนวน 40 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try out) กับบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ จากคณะอื่น ๆ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน ที่เคยได้รับการเรียนการอ่านออกเสียงมาแล้ว จากนั้นนำผลการตอบแบบทดสอบมาวิเคราะห์ หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ทั้งนี้ โดยใช้เทคนิค 40% (ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน, 2557, น. 51) ปรากฏว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้ค่า

ความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.48 – 0.58 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.30 – 0.75 แล้วนำข้อสอบที่มีคุณภาพทั้งชุด จำนวน 30 ข้อ จาก 40 ข้อ มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ซึ่งปรากฏว่าข้อสอบมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.976

2.5 นำข้อสอบที่คัดเลือกไว้ไปจัดพิมพ์ให้เป็นฉบับสมบูรณ์และนำไปทำการทดสอบวัดผล การเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบประเมินวัดความพึงพอใจของผู้เรียนต่อกิจกรรมการเรียนการสอน ในการสร้างแบบ ประเมินความพึงพอใจนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างดังต่อไปนี้

3.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ จากเอกสาร ตำรา งานวิจัย และนำมาสร้าง แบบประเมินความพึงพอใจให้มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์

3.2 ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินความพึงพอใจ ซึ่งเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Scale) จำนวน 15 ข้อ

## ผลการวิจัย

1. คะแนนเฉลี่ยของผลการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบใช้คู่เทียบ เสียง (Minimal Pair Approach) เท่ากับ 25.17 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.973 และคะแนน เฉลี่ยของผลการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบฟัง – พูด (Audio – Lingual Method) เท่ากับ 15.88 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.849 ซึ่งสรุปได้ว่าผลการเรียนรู้ด้านการอ่าน ออกเสียงของกลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง (Minimal Pair Approach) สูงกว่า กลุ่มผู้เรียนที่ ได้รับการสอนแบบฟัง – พูด (Audio – Lingual Method) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. คะแนนเฉลี่ยของผลความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียง ภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง (Minimal Pair Approach) เท่ากับ 13.655 ค่าเฉลี่ยส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .508 และคะแนนเฉลี่ยของผลความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้าน การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบฟัง – พูด (Audio – Lingual Method) เท่ากับ 11.68 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.020 ซึ่งสรุปได้ว่าผลการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงของกลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง (Minimal Pair Approach) สูงกว่า กลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบฟัง – พูด (Audio – Lingual Method) อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

## อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้รับการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง (Minimal Pair Approach) สูงกว่า การสอนแบบฟัง – พูด (Audio –

Lingual Method) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง (Minimal Pair Approach) นั้น ทำให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างของหน่วยเสียงที่นำมาใช้สอน อาทิเช่น เสียงเสียดแทรก (Fricative) ซึ่งสอดคล้องกับ กวีกันต์ กลั่นมา (2556, หน้า 2) ที่กล่าวว่า ปัญหาสำหรับคนไทยเมื่อเรียนเสียงเสียดแทรกในภาษาอังกฤษ ในพยัญชนะต้นคำอาจนำเสียงในภาษาไทยที่ใกล้เคียงมาแทน เช่น ในคำ van /væn/ ออกเสียงเป็น \*[wæn] คือนำเสียง /w/ แทนเสียง /v/ การออกเสียงคำภาษาอังกฤษ That /ðæt/ คนไทยมักออกเสียงเป็น \*[dæt] การที่คนไทยไม่สามารถออกเสียง /ð/ ในคำ That ได้เนื่องจาก /ð/ เป็นเสียงก้อง ประเภท เสียงเสียดแทรกในตำแหน่งเสียงระหว่างฟัน (Voiced Interdental Fricative) ที่ไม่มีในระบบหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทย คนไทยส่วนใหญ่จึงใช้เสียง /d/ ในภาษาไทยที่ ใกล้เคียงกับเสียง /ð/ มาแทน ดังนั้นคนไทยจึงออกเสียง That เป็น \*[dæt] แทนการออกเสียง /ðæt/ ที่เป็นการออกเสียงที่ถูกต้อง สำหรับเสียงพยัญชนะท้ายพบว่า มักมีแนวโน้มในการเกิดปัญหา มากกว่าเสียงพยัญชนะต้นคำเพราะเสียงเสียดแทรกไม่เกิดในระบบเสียง พยัญชนะท้ายหรือเสียงสะกดภาษาไทย คนไทยจึงมักออกเสียงอุบ (unreleased) หรือ ที่มีอยู่ในระบบมาตราตัวสะกดไทยมาแทน เช่น ในคำ have /hæv/ ออกเสียงเป็น \*[hæp] เป็นต้น อย่างไรก็ตาม คนไทยไม่มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษหน่วยเสียง /f, s, h/ ตำแหน่งต้นคำเนื่องจากหน่วยเสียงเหล่านี้มีในระบบเสียงภาษาไทย เช่น fun ออกเสียงเท่ากับ ฟัน sun ออกเสียงเท่ากับ ซัน hot ออกเสียงเท่ากับ ฮ็อต แต่หน่วยเสียงเหล่านี้มักมีปัญหาเมื่อปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ เช่น life, tennis แต่หน่วยเสียง /h/ ไม่เป็นปัญหาเพราะในภาษาอังกฤษไม่มีหน่วยเสียงในตำแหน่งท้ายคำ ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริพร ลิ้มตระกูล (2556, น.31) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดอย่างหนึ่งของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษคือ การออกเสียงพยัญชนะท้ายคำที่เป็นเสียง โฆษะแบบผิด ๆ ปัญหาของนักเรียน คือ พุด his [hɪz] เป็น [hɪs] และ [hæv] เป็น [hæf] เป็นต้น

จากเหตุผลดังกล่าว จึงสรุปได้ว่าการใช้คู่เทียบเสียงในการสอนการอ่านออกเสียงมีส่วนช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนชาวไทยได้ให้ความแตกต่างของหน่วยเสียง เมื่อได้รับการสอนและฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจึงส่งผลให้ผลการเรียนรู้สูงขึ้นไปด้วย ในขณะที่การสอนแบบฟัง – พุด (Audio – Lingual Method) นั้น เป็นเพียงการฝึกออกเสียงเดิมซ้ำ ๆ โดยที่ผู้เรียนไม่สามารถทราบที่มาของการเกิดปรากฏการณ์ทางเสียง ถ้าอวัยวะในการรับเสียงของผู้เรียน ได้รับสารไม่ดีเท่าที่ควรเสียงที่ใช้ฝึกอาจผิดเพี้ยนไป

2. ผลความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้รับการสอนแบบใช้คู่เทียบเสียง (Minimal Pair Approach) สูงกว่า การสอนแบบฟัง – พุด (Audio – Lingual Method) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การสอนแบบใช้คู่เทียบเสียงเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสซักถามการออกเสียงที่มีปัญหาได้มากกว่าการสอนแบบฟัง – พุด ซึ่งในบางสถานการณ์เป็นการสื่อสารทางเดียว (One-way communication) ซึ่งผู้เรียนอาจรู้สึกไม่เป็นอิสระ เนื่องจากต้องรับฟังคำสั่งของผู้สอนอย่างเดียว และเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ทางวิชาการได้อย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงเสนอข้อเสนอแนะในการทำวิจัย ดังนี้ 1) ผู้สอนต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านสัทศาสตร์ ที่สามารถอธิบายวิธีการออกเสียง ลักษณะต่างๆ ให้ผู้เรียนสามารถฟังและออกเสียงตามได้

ความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในการเรียนการสอนภาษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้สอนภาษา ซึ่งจะช่วยให้สอนภาษาได้เข้าใจง่ายยิ่งขึ้น มีหลักเกณฑ์และคำอธิบายที่ชัดเจน ปฏิบัติได้ ทั้งยังเป็นแนวทางให้สามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีต่อไป 2) จากผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบใช้คู่เทียบเสียงสามารถส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจสอดคล้องกับบริบท สถานการณ์ หรือปัจจัยแวดล้อมอื่น ๆ ในขณะที่วิจัย ทั้งนี้ ผู้ที่สนใจศึกษาและจะนำไปใช้เป็นแบบอย่างการวิจัย ต้องคำนึงถึงปัจจัยดังกล่าวข้างต้นด้วย 3) ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อ่านออกเสียงทั้ง 2 วิธี ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะในการฝึกอ่านออกเสียงของผู้เรียนเมื่อออกเสียงผิด ทั้งนี้เพื่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับตัวผู้เรียน และส่งเสริมให้บรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย 4) แบบวัดผลการเรียนรู้ในการอ่านออกเสียง ไม่ควรเป็นแบบวัดผลที่มีกลุ่มคำที่ง่ายเกินไป จนทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความสนใจในการอ่านออกเสียง ซึ่งไม่เป็นการท้าทายความสามารถ และไม่ควรเป็นแบบวัดที่ยากเกินไปจนผู้เรียนเกิดความท้อแท้ เพราะไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ 5) ผู้สอนควรสอนทักษะการฟังเสียงในบริบทต่าง ๆ เพิ่มเติมด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะอื่น ๆ ตามหลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง 6) ผู้สอนควรคำนึงถึงระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับระดับของผู้เรียน 7) ควรศึกษาวิจัยการสอนภาษาอังกฤษตามหลักการทางสรีรศาสตร์แบบอื่น ๆ ที่ช่วยพัฒนาหน่วยเสียงอื่น ๆ ที่มักเป็นปัญหาสำหรับคนไทย 8) ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความคงทนของพัฒนาการการออกเสียงด้วยวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักการทางสรีรศาสตร์ 8) ผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เช่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อาจนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้อ่านออกเสียงแบบใช้คู่เทียบเสียงไปปรับใช้ในการสอนภาษาไทยได้ โดยเลือกเอาส่วนเนื้อหาที่อื่น ๆ ที่เหมาะสม และจัดเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่มสาระนั้น ๆ เนื่องจากในภาษาไทยมีคู่เทียบเสียงที่ใช้ได้เช่นกัน เช่น พา – ปา, ราพนธ์ – ลาก, เป็นต้น

## เอกสารอ้างอิง

- กวีกานต์ กลั่นมา. (2556). การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่มักเป็นปัญหาสำหรับนักเรียน/นักศึกษาไทยโดยใช้คู่เทียบเสียงและทั้งทวิสเตอร์ตามหลักการทางสรีรศาสตร์. รายงานการวิจัยกระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
- กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ระวีวรรณ ศรีครามคัน. (2557). การศึกษาอิสระสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ. เอกสารอัดสำเนา
- ลลิตา ภูทอง. (2552). รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา เขตภาคเหนือตอนบน. รายงานผลการวิจัย. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
- ศิริพร ลิ้มตระกูล. (2556). การฟัง – พูด อังกฤษให้เก่ง. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮาส์
- สันทนา สุชาดารัตน์ . (2557). ภาษาศาสตร์สำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง